

Власт и съпротива

Димитров винаги звучи така, сякаш трябва да запретваме ръкави. Не казва „прочетохте ли“ или „видяхте ли“, не, при него е „проучихте ли“ или „анализирахте ли“. За разлика от нас, които нито проучваме, нито анализираме, Димитров по цели нощи размишлява над информацията и взема от самото начало хубав аванс.

– Не искам да ви подслаждам нещата, не изглеждат добре. Демократичните сили наистина са изгубили позиции...

– Нормално е, когато една партия управлява – провиква се някой в залата.

– Ние обаче не сме увеличили процентите си. А това не е нормално за партия в опозиция. Да си го кажем без заобикалки: гражданите и гражданките на страната не вярват, че можем да овладеем икономическата криза. Нашият имидж е трайно увреден, рейтингът ни е по-нисък от когато и да било. Към днешна дата можем да прогнозираме, че ще изгубим и следващите избори.

– Че какво толкова? – иронично подмята един, дето по-рано беше във Второ главно. Димитров смята хората там за идиоти. Контрашпионажът е като игра на бридж-белот със свалени карти. Това е прастар негов лаф, само между нас, естествено, но ония сигурно също са го подочули. Не може да си позволи да ги ядоса. Тъкмо момчетата от Първо и Второ главно управление днес са най-горе, няма начин да заобиколиш парите им. Всички в централата го знаят, партията ще се разпадне, ако направи опит да ги неутрализира. Макар че тъкмо това ми се иска понякога, като гледам какви ги вършат.

– Времето ни е твърде ценно – намесва се Цанков, – за да дискутираме очевидното. НАТО, Европейският съюз не подлежат на коментар, нищо не може да им попречи, а и няма защо да си го поставяме за цел, но тези стъпки не бива да означават, че ще разпродадем на безценица онова, което вече сме отгледали. Баланс е нужен. Трябва да стоим здраво на двата си кра-

ка. У нас – да не позволяваме да ни измъкнат черджето изпод краката, в чужбина – да танцуваме на повече от една сватба. Ако изпуснем от ръцете си руля, целият кораб е застрашен от потъване.

– Понеже е точно така, днес искам да направя едно предложение. Разчитам на подкрепата на всички вас. Идеята не е нова, обсъждали сме различните ѝ варианти както в тесен кръг, така и с по-широко участие. Според мен е крайно време да активираме царя.

Царя? Трябваше да се очаква, царят е голямата страст на Димитров. В тези среди обаче има сериозни възражения. В това отношение далеч не съм сам.

– Предложението може да има тежки последици, трябва добре да го обсъдим.

– Нямам високо мнение за тоя лентяй. Цял живот не е свършил работа за пет пари.

– Е, как да не е, успешен предприемач е.

– Да, бе, същински Хенри Форд на кучешките и котешките храни.

– Малката фабрика му е подарена от шаха за рождения ден. Паразитите са навързани като свински черва.

– Моля по темата, другари.

– Това, което си представям, ако мога да доразвия идеята, е национално обединено движение зад сияйния му лик. Фигура от центъра, либерал, който обединява всички разпилени групички, всички недоволни. Малко съдържание, много личност. Трябва да изглежда така, сякаш е единственият, който е в състояние да възпре политическото раздробяване на страната ни. Трябва да е единственият, който може да ни отърве.

– На избори ли ще се яви?

– Защо не?

– Ами ако спечели?

Власт и съпротива

– Тъкмо това искаме. Нека спечели. Тогава удря нашият час. Тук, в нашата страна, той няма корени, няма база, няма връзки, можем да го обградим с когото си искаме, можем да внемрим хората си в екипа му, както си поискаме, неизбежно ще трябва да се опира на лица с опит.

– Но можем ли да му имаме доверие?

– Любенов е негов съветник от известно време, къдне се, че му кълве от шепата.

– Не се и съмнявам, царят има мозък на врабче.

– Освен това, ако организираме и финансираме цялата му кампания, ще можем и да го контролираме. Тогава ще е наш.

– Триумфално завръщане, това трябва да е първата крачка. Завръщане като частно лице, като патриот. Разплакани бабички пред камерите. По моята телевизия ще ги въртя денонощно. Второто Възраждане на българския народ, на живо при нас и с коментар от хора, които носят отечеството в сърцето си.

Мълча, докато идеите и възраженията си разменят удари. Стар навик. Когато си опитен, правилно преценяваш силните си страни. Позволих си единствено да напомня как царят похлопа на нашата порта навремето, когато искаше да стане наш посланик в ООН. Обсъдихме го в тесен кръг с Живков и го отхвърлихме. Другите положително не са го запомнили, но тогава се роди идеята един ден евентуално да активираме царя. Да, Гоце Любенов е много печен, сигурно ще го намотае на малкия си пръст. Хората от Първо главно се подбираха много внимателно, там бяха най-верните, синовете на активни борци против фашизма и капитализма, партийни членове, каймакът на партията, истински елит, а шефът на Първо беше нещо специално. Разбира се, че медиите щяха да работят в наша полза. Парите не са проблем, край масата има хора, които могат да ги извадят от джоба си. Иначе си имаме и „Мултигруп“, и други канали. И все пак изпитвам неприятно чувство. Въпрос на политическа хигиена. Нали говорим не за друг, а за сина на прок-

Илия Троянов

летия цар от последната война, ненавиждах го на младини, как само го ненавиждах! А сега синчето му ще ни служи. Ирония на историята, признавам. Макар куклата да играе по нашата свирка, това не я прави по-хубава. Винаги съм се радвал на начина, по който большевиките са ликвидирали семейството на руския цар. В тия реакционерски времена това е немислимо, в Русия е неспокойно, макар някакви потомци на Романови да надигат глас. Толкова много масло е налято в огъня, че вече не може да се угаси. Не, Ленин е решил проблема веднъж завинаги. Ние обаче трябва да опъваме платна към къде-къде по-сложно бъдеще. Щом хитрият Димитров е стигнал до извода, че имаме нужда от царя, значи, наистина имаме.